

Libuše

Burger

*Humorný příběh
s tajemstvím*

**Oddělej se,
a zaplatím!**

TRITON

Libuše Burger

Oddělej se, a zaplatím!

Humorný příběh s tajemstvím

Eroika

Libuše Burger

Oddělej se, a zaplatím!

Humorný příběh s tajemstvím

Eroika

© Libuše Burger, 2010

© Eroika, 2010

ISBN 978-80-86337-96-8

Ačkoli na světě není mnoho osob, které se mohou pochlubit majetkem v hodnotě přes sto milionů liber, přece působí poněkud otřele, pokud někoho takového zvolíme za hlavního hrdinu knihy. O bohatých se zkrátka píše snáze, poněvadž jsou jejich životy plné nablýskaných limuzín, helikoptér, šampaňského v bazénu nebo roztodivných milostných dobrodružství s řadou dlouhonožých milenek, zkrátka všeho, co přitahuje čtenářovu pozornost a jitrí jeho fantazii. Panuje představa, že život bohatého člověka je zajímavější než dráha „obyčejného“ občana, jehož denní program se skládá z jízdy do práce a z práce, vyzvednutí dětí ze školky a školy, vaření a úklidu domácnosti (v případě ženy), hraní playstation (v případě muže) a usínání u televize (v případě obou). Ve skutečnosti to však bývá samozřejmě jinak, aneb jak si to člověk zařídí, takové to má.

Náš hrdina, ač milionář, si to moc zařídit neumí, a tak jeho životní cesta ničím zajímavá vlastně není. Pro účely literatury mu dáme jméno Carson, jelikož jeho pravé jméno John zní tak všedně, že by nám to nikdo nevěřil, zvláště v době, kdy se autoři doslova předhánějí v hledání co nejneobvyklejších jmen pro své hrdiny. Trumfneme je tedy tímto staroanglickým výrazem, a alespoň tak lépe udržíme hrdinovu anonymitu. Ta je ostatně nutná, protože příběh, který se chystáme vyprávět,

vět, by si za rámeček rozhodně nikdo nedal. Ale nepředbíhejme.

Náš milionář Carson se vymyká klasickému modelu milionáře z románů a telenovel. Nejspíš je to tím, že nežije ani na slunné Floridě, ani v nablýskané Kalifornii, ale v hrabství Kent na jihovýchodě Anglie, jež proti vyhlášeným americkým lokalitám vyhlíží poněkud ušmudlaně. Limuzínu sice Carson vlastní, ale používá ji jen výjimečně, protože tak dlouhý a prostorný vůz má v anglických městech značné potíže, zvláště když po obou stranách už tak úzkých ulic parkují řady aut. Již dva řidiči dali výpověď, protože nezvládali stres pramenící z nadávek rozhořčených majitelů zaparkovaných vozů, kterým nechtěně urazili zrcátka. Z helikoptéry Carson nadšený také není, neboť trpí fobií z létání. Za dlouhé roky pravidelných letů na obchodní jednání po celé Evropě i do zámoří si na pobyt ve vzduchu dosud nezvykl a do letadla obvykle nastupuje s třesoucími se koleny a pocitem na zvracení. Pokaždé mu připadá, že motor letounu vrčí nějak divně, a při sebemenší turbulenci mu před očima běhají novinové titulky typu „Na palubě zříceného stroje cestovali i Britové“. Carson proto létá jen za účely pracovními, kdy je to opravdu nezbytné. Soukromé lety pro svůj klid raději neorganizuje.

Bazén nechal po loňském mimořádně deštivém létě zastřešit, protože sloužil spíše pro ozdobu zahrady, než že by se v něm dalo ležet na lehátku a popíjet koktejly. Na letní měsíce ostatně stejně odjíždí do Španělska, kde je mnohem přívětivější počasí. Milenek tu pár bylo, ale nutno vysvětlit,

že Carson si na ženy a sex nijak zvlášť nepotrpí. Zvláště nyní, v šedesáti, kdy má problémy s prostatou i erekcí. Zbohatlíky, kteří se na stará kolena rozvádějí s celoživotními družkami a objevují se ve společnosti po boku mladých prsatých blondýn, považuje za hlupáky. Je přesvědčen, že se tyto mladé žabky nechají sbalit starcem jen kvůli jeho penězům a po narychlo zpunktované svatbě se snaží zase co nejrychleji rozvést, aby vysoudily tučné vyrovnání a šly dále vlastní cestou. Carson si krom toho velice váží své manželky, která s ním prožívala všechny životní radosti i strasti, a považuje ji za moudrou ženu s velkým srdcem, již prakticky nelze nahradit.

Vidíme tedy, že klasické způsoby užívání nahromaděného majetku, typu ženy, cestování, luxusní auta, nejsou nic pro Carsona. Tím spíš, že nemá ani mnoho volného času, kdy by si mohl podobné světské požitky dopřávat. Svě miliony nevydělavá lusknutím prstu, ale každodenním úsilím vynaloženým v kanceláři jistého finančního ústavu, jemuž už léta předsedá. Kromě toho musí dohlížet na pohyb akciového trhu, kam umístil velké investice, a v neposlední řadě také na rozlehlé letní rodinné sídlo, zděděné po předcích. Delší dobu se je snaží prodat, ale nedaří se mu to jednak kvůli jeho umístění v pustině a jednak kvůli přítomným duchům. (Poznámka autorky – pokud tomu nevěříte, zkuste tam jednou přespát.) Aby se zámek úplně nezhroutil pod tíhou času a červotočů, musí být udržován personálem, který se neustále mění (ze stejných důvodů, z jakých vážně prodej). Tak jed-

nou za měsíc se zámek pronajme organizátorům akcí, které by se jinde než v pustině nemohly uskutečnit. Pořádají se tu hlučné hudební performan- ce, sjezdy tajných organizací, jejichž činnost hrani- čí se zákonem, seance přívrženců náboženských sekt, nad jejichž vyznáním zůstává zdravý rozum stát, a jednou si zde zřejmě vyřizovala účty mafie (Carson tak soudí podle krvavých skvrn na zdech a čerstvě rozorané půdy pod okny levého kříd- la). Kdyby měl náš milionář samotářskou povahu a byl založen více romanticky, jistě by na starém rodinném sídle trávil více času. Staré tiché zdi na něj však působí depresivně a na zámek prakticky nejezdí.

Carson nedávno oslavil šedesátku, což byla pří- ležítost k uspořádání velkolepého dýchánku za tisíce liber, stejně jako k rekapitulaci dosavadního života a zhodnocení dosažených cílů. Významná životní jubilea nás nutí bilancovat uplynulá léta a trápit se myšlenkami, jak jsme je promrhali nud- nou všední rutinou. Právě onoho kocovinového rána po narozeninovém večírku to na Carsona padlo s neodbytnou naléhavostí. Životní bilance vypadala na první pohled velmi pozitivně – profes- ní dráha úspěšná, majetek nahromaděný, manžel- ství úspěšné, jeden syn, v současné době zasnou- bený, takže je tu vyhlídka vnoučat. Ačkoli si Carson kdysi přál ještě dceru, jednoho potomka považuje za úspěch dostatečný, je přece tolik párů, které nemohou mít žádné děti. Zdraví uspokojivé. Kolik lidí by za takový výsledek šedesáti let vděčně děko- valo Pánubohu. Jenže něco tady scházelo – byly tu

peníze, spousta peněz, ale žádný pořádný požitek z nich neplynul. Carson si nevzpomínal, kdy se naposledy opravdu pobavil. Kdy prožil něco natolik zajímavého, aby mu to přineslo hlubší pocit uspokojení, kdy učinil něco ztřeštěného, aby šokoval okolí a sám se smál pod fousy, kdy se odhodlal k něčemu velkolepému, aby pocítil naplnění? Má přece tolik peněz, mohl by... mohl by... a v tom je zakopaný pes. Neví, co by vlastně mohl.

Ani ten pitomý večírek k šedesátinám neuměl pořádně rozjet. Napadlo ho přizvat nějakou velehvězdu současné popové scény, která by si za hodinku kvákání řekla o půl milionu liber. Takový James Blunt nebo Kelly Osbourne by byli ideálními kandidáty. Ne že by sám jejich hudbu poslouchal a ani jeho hosté nebyli žádnými nadšenými fanoušky interpretů tohoto druhu, ale všem by takovým gestem vyrazil dech. Psalo by se o tom i v bulvárních novinách. Carsonovi kolegové a přátelé, většinou suchopární páprdové vykazující znaky snobismu, by žoviálně trsali na rytmy nové doby a jejich manželky by se shodly na tom, že pan hostitel je „tak roztomile výstřední“. A každý by valil zrak. Povíдалo by se o tom ještě příští Vánoce. Nakonec, zcela nepochopitelně, přišlo Carsonovi líto vyhodit za takovou chvilkovou zábavu tolik peněz. Byl to jeden z jeho naprosto iracionálních záchvatů šetrivosti, které ho popadaly vždy, když měl někam odevzdat větší částku. (Aby byl úplně upřímný, bolelo ho u srdce pokaždé, když podepisoval šek.) Oslava narozenin se tudíž odehrála za zvuků klasických nástrojů obstarožní kapely, jejíž

repertoár se odvíjel od popěvek z muzikálu *My Fair Lady*. Hudba byla utahaná a nudná jako celý večer.

Carson záviděl svým dvěma nejlepšími přátelům, spolužákům z univerzity, že si uměli najít uspokojivé koníčky. Když se Terry cítí psychicky na dně, založí hospodu. Po celé Anglii, ale i kdesi ve Walesu a Skotsku, můžete narazit na příjemnou nálevnu, které věnoval svůj čas i srdce. Několik podniků mu už zkrachovalo, ale to pro něho není rozhodující. Hlavní je, že se vždy na měsíc něčím zabaví, než se jeho nový projekt náležitě rozběhne. Druhý spolužák, Harry, koupil většinu akcií svého oblíbeného fotbalového klubu a doprovází ho na utkání. Každý „normální“ člověk je zkrátka do něčeho zapálený, pro něco žije, jenom Carson neumí ani sbírat motýly.

Jistě, byly tu různé charitativní projekty, kam pravidelně přispíval nemalými obnosy peněz, ale to spíš vnímal jako určitou „povinnost boháče“ než prostředek k seberealizaci. Ostatně nevěřil slavným hvězdám šoubyznysu plácajícími do médií dojemné, leč stereotypní věty o tom, jak jim dobročinnost dodala nový smysl života. Považoval to za snahu po vylepšení jejich mediálního sebeobrazu nebo případně za projev nevyrovnané povahy potřebující konat dobré skutky, aby ulevila svému svědomí či byla přijata do lásky Kristovy. Carson zastával názor, že když člověk může pomoci, tak by pomoci měl, a to proto, že se to zkrátka sluší a patří. Ale učinit si z toho smysl života mu připadalo nezdravé.

Navíc nijak netoužil po uznání veřejnosti a nehodlal působit dojmem boháče lidumila, co sponzoruje dětské nemocnice a každé Vánoce sem přijde pohladit malé pacienty po hlavách za přítomnosti kamery lokální televize. Nebylo mu po chuti ani získat pověst tichého blázna, který v kostýmu Santa Clause rozdává bankovky do schránek chudých lidí.

Co tak dělávají bohatí, když se opravdu nudí? Když se nudil císař Nero, nechal podpálit Řím a napsal báseň o velkém ohni. Kdyby Carson zapálil Londýn, požár by se nejspíš díky včasnému zásahu hasičů moc daleko nerozšířil. Navíc poezie nikdy nebyla jeho parketa.

Mohl by ale podpálit staré rodinné sídlo. Stejně je nijak nevyužívá, jenom tu zbytečně platí stále se zvyšující poplatky za plyn a elektřinu. (Ačkoli by se mohlo zdát, že tak bohatý člověk musí nad účty za energie mávnout rukou, Carson se při každém zdražení rozčiluje jako každý průměrný důchodce. Nedá se říct, že by byl lakotný, pokud však po něm chcete peníze, musíte ho přesvědčit, že si je skutečně zasloužíte.)

Představa danajského dědictví lehlého popelem jej hladila na duši. Možná by při té příležitosti i několik veršů napsal. Jenomže dnešní věda dokáže s dokonalou přesností odhalit, kde byl požár založen a kým, což by se Carsonovi do plánu moc nehodilo. Novinové titulky ve stylu „Předseda finančního ústavu si zapálil střechu nad hlavou“ by mohly uškodit jeho profesní dráze, neboť by to vypadalo, že se nadobro zbláznil. Hrátky s ohněm

si mohl dovolit teprve v důchodu, kam se ještě nechystal. Rozloučení se s prací by znamenalo pohroužit se do stonásobně tíživější černočerné nudy.

„Nepřemýšlel jsi nad tím, že zabalíš práci a budeš si prostě užívat života?“ zeptal se ho Terry na narozeninovém večírku.

Carson se hořce usmál. „Myslíš, že bych třeba mohl konečně obletět svět v balónu nebo se pustit do pěstování exotických kaktusů? Nebo počkej, mám nápad! Mohl bych si zřídit obchod s hodinami...“

Terry se uchechtl. „Rád ti dodám nějaké zboží... Kolik se ti jich letos sešlo?“

„Sedmery. Tříkrát Cartier, čtyřikrát Hugo Boss.“

Aby pochopili i ti čtenáři, kteří se nepohybují v milionářských kruzích – když jdete na oslavu narozenin někoho hodně bohatého, očekává se od vás, že mu přinesete hodně drahý dárek, pochopitelně z dílny nejvyhlášenějších návrhářů. Pokud jde o dámu, můžete popustit uzdu fantazii a vybrat luxusní šperk, šálu nebo kabelku dle svého vkusu. Co však darovat stárnoucímu muži? První (a často bohužel i poslední), co vás napadne, jsou značkové hodinky. Carson je už léta skládá do vitríny a netuší, co s nimi má podniknout. Dávno už se smířil s faktem, že k narozeninám nedostane nic překvapivého. Pouze lady Samantha rozdávala dárky vskutku bizarní, ale že by se na ně Carson nějak zvlášť těšil... Letos to byla palička Ringo Starra, loni tenisky Kylie Minogue, rok předtím hrneček, z něhož pil Mick Jagger v jednom z londýn-

ských hotelů. Lady Samantha pravidelně vydražovala na E-bayi relikvie slavných a zaplavovala jimi nejen svůj dům, ale i domy svých přátel. Carson se přitom nemohl ubránit pocitu, že většina takto vydražených věcí jsou falzifikáty.

Dárek, kterým byl letos nejvíce potěšen, dostal od čtyřleté Terryho vnučky Molly. Zatahala ho za cíp saka, když si nabíral na tácek chlebičky.

„Strejdo, já ti něco přinesla,“ zaculila se a podala Carsonovi neúhledně zabalený balíček. „To je jako jenom ode mě, to není za celou rodinu,“ dodala na vysvětlenou. Bystře postřehla, že každý při předávání dárku poznamená „To je za nás tři“ – „To ti dáváme spolu s manželkou“ nebo „To jsme vybrali společně se synem a snachou“, aby zbavil členy své rodiny odpovědnosti za nákup jejich vlastní pozornosti.

Carson rychle odložil chlebičky a jal se rozbalovat dáreček od Molly.

„To jsi hodná, že na mě takhle myslíš,“ řekl a vybalil lahvičku s aromatickou pěnou do koupele, kterou už ale někdo načal – lahev byla z jedné čtvrtiny spotřebovaná.

„To jsem vzala z dědovův koupelny,“ pochlubila se Molly.

Nezkazil jí radost a nezačal se smát.

„Děkuju moc, ještě dneska si napěním vanu,“ řekl a pohladil holčičku po hlavě. Šťastně odběhla a Carson si pomyslel, že pěna do koupele je vlastně dobrý nápad na dárek. Ani ho nenapadne ji Terry-mu vrátet.

„Počkej, vážně, ty jsi neměl nějaký sen?“ řekl teď

Terry. „Myslím jako kluk. Něco, co sis dlouhý léta nemohl vyplnit kvůli práci nebo kvůli rodině... ale teď bys mohl?“

Když Carson jen krčil rameny, Terry pokračoval: „Já jsem třeba chtěl odmalička být hospodským. Hrál jsem si, že obsluhuju hosty, celá rodina musela chodit do mojí jako restaurace, objednávat si jako uvařený jídla a říkat: ‚Hmm, pane, to to ale máte dobrý, všude vás doporučím!‘ A když se rodiče nehodlali odlípnout z gauče v obýváku a odbyli mě, ať jim dám na chvílku pokoj, zavedl jsem službu donáška do domu! Takhle jsem byl talentovanej! Ale matka s otcem nechtěli o takové kariéře ani slyšet, no, asi víš, jak by se tvářili vaši, kdyby ses jim svěřil s podobným přáním.“

Carson se zazubil. Oba s Terryem pocházeli ze starých vážených anglických rodů, jejichž potomci studovali přední univerzity a nacházeli uplatnění ve vysokém managementu předních obchodních společností či v politice a diplomacii.

„Ale stejně jsem to nevzdal. Založil jsem desítky hospod, je to můj koníček,“ hovořil dále Terry. „Nebo se podívej na Harryho. Chtěl být slavným fotbalistou, ale nešlo mu to, tak aspoň koupil klub, kterému fandí. Ty jsi jako malej o ničem nesnil?“

„Kdysi jsem chtěl být psychiatrem,“ přiznal se Carson. „Povídat si s lidmi, kteří si myslí, že jsou Napoleoni nebo bohové. To mě docela přitahovalo, ale neměl jsem na to nadání.“

Carsona od tohoto povolání kdysi odradila jeho teta Joan, praktikující psychoterapeutka, když její coby studenta přizvala na sezení se svými klienty.

Ocitl se tváří v tvář zavalitému muži působícímu dojmem mírumilovného tuleně a vychrtlému mladíkovi se zfetovaným pohledem a třesoucíma se rukama. Třetím pacientem byla rozcuchaná a přehnaně nalíčená dáma v ošuntělém, trochu páchnoucím oblečení. Po většinu času hovořil zfetovaný mladík. Jak Carson záhy vyrozuměl, dotyčný trpěl utkvělou představou, že zavinil válku ve Vietnamu.

„Je to odpověď pekla na moje hříchy,“ vysvětloval mladík, zatímco si teta Joan všechno pečlivě zapisovala do sešitku, „moje negativní energie se rozptýlila a zasáhla nevinné lidi. Nemůžu se smířit s tím, že jsem způsobil tolik zla.“

„A proč myslíte, že to zlo způsobil právě vaše hříchy? Snad nejste na světě sám, kdo hřeší,“ namítl Carson, jemuž se zdálo, že z mladíkova proslovu prosakuje ryzí egocentrismus.

„To je pravda, já taky hřeším,“ přidal se tuleň. „Porušuju příkázání a nectím matku. Pořád mi říká, abych ponožky narovnal, než je hodím do špinavého prádla, ale já je tam vždycky hážu zmuchlané. Co ty, Thelmo, hřešíš někdy?“ obrátil se na sousedku.

„Ani nevím,“ usmála se nervózně. „Možná jím moc čokolády.“

Mladík opovržlivě ohrnul rty. „To nic není. To moje hříchy jsou mnohem závažnější.“

„Ukradl jste něco? Nebo jste snad někoho zabil?“ dotíral Carson.

„Ovšemže ne,“ ohrnul rty mladík.

„No vidíte. Nemyslíte, že tu válku zavinily spíše hříchy vrahů?“